

Ölüme İki Gün Kala

– çitlembik · 06 Mart 2019

ÖLÜME İKİ GÜN KALA

Hasta yatağından hafifçe doğruldu kadın. Elini yastığının altında yavaşça gezdirip, yıllardır bir kez olsun yanından ayırmadığı, gümüş işlemeli aynasını ve kemikten yapılmış, sık dişli tarağını kavrayıp aldı. Usulca başını yeniden yastığına koyup, derin derin soluk alıp verdi. Eskisi gibi pembe beyaz değildi teni, bütün kanı çekilmiş gibiydi baştan aşağıya. Başındaki namaz örtüsünü sıyırıp, aynasını yüzüne doğru yaklaştırdı ve anlamlı bir ifadeyle kendini inceledi...

Bir zamanlar bakmaya doyamadıkları, kimseye kıyıp ta vermedikleri güzeller güzeli bu zavallı hanım, ne hallere düşmüştü kanser yüzünden. Zamanla rahmetli halasına benzemişti, pamuk tarlasına benzeyen yumuşacık elleri. Şimdi ise kahverengi, irili ufaklı lekelerle doluydu halasının değimiyle, yaşlılık alametiydi ve ölümün habercisiydi. Tekrar aynaya baktı uzun uzun, kullandığı ağır ilaçlarından sonra, kıvrıkcık ve kırlarla dolu saçları avuç avuç dökülmüştü. Namaz örtüsünün altında, görünmüyordu bu hali.

Saklıyordu köşe bucak kendisini, sadece çok sevdiği kız kardeşi görmüştü onu bu halde. Sen her halinle güzelsin diyerek sevgiyle kel başına bir öpücük kondurmuştu canı olan, kanı olan bacısı. Bir dakika bile yalnız bırakmamaya çalışan kızı, çalıştığı için yokluğunda nöbeti teyzesine bırakıyordu. Arkada kalmıyordu gözü, biliyordu ki emin ve güvenilir ellerdeydi, canından çok sevdiği annesi.

Ömrünü verdiği kocası çoktan kabul etmişti onun öleceğini. Diri diri gömmüştü toprağın altına şimdiden. Başka kadınların kollarında açlığını ve susuzluğunu gideriyordu. Zaten ne beklenirdi ki? Bu inatçı adamın, bütün huysuzluklarına katlanmıştı, ihanetleri de ilk değildi yıllarca susup sineye çekmişti. Çocukları için yaşıyordu onlara adamıştı kendini. Sadece evlatlarının babalarına karşı sevgi ve saygılarını yitirecekleri için endişe duyuyordu. Evlilikleri boyunca, kendini sevdirmek için hiç bir çabada bulunmamıştı dediğim dedik, kestiğim kestik diyen kocası. Gençlik günlerinde kapısını aşındıran görücülerin hiçbirini ona uygun görmeyen annesi, nasıl olup da dul ve bir çocuklu adama verebilmişti çok sevdiği hiç kıyamadığı kızını. Alın yazısını kabullendi ve hiç sesi çıkmadı ailesinin sözünün üstüne söz söylemedi, içinde filizlendirdiği ve büyüttüğü imkansız aşkına rağmen.

Bu zamana kadar zaten geçmişin külleri esip durmuştu durmadan etrafında. Ne o yanan ateş tam olarak sönmüştü içinde, ne de o bitip tükenmeyen sevgisi. Karşidan karşıya gönlünü kaptırırvermişti, yakışıklı terzi çırağına. Çapkınlığıyla ün salmıştı içine ateş düşüren o genç adam. Yaşlı kadının ahretlik dediği yakın arkadaşları “Sana yaramaz, boşa kürek çekip umut etme!” diyorlardı. Ah bu gönle söz geçer mi? Aşk her şeye rağmen sevmek demektir. Herkes onu kahkahaları ve neşesiyle tanırdı. On yedi yaşından beri aşk acısı çekiyordu ve saklandığı maskesinin ardında göz yaşları vardı. Çevresindekiler hiç bir zaman

anlamadılar derdini. Güldüğü zaman yedi mahalle duyar derlerdi onun için. Memleketlileri severlerdi ve sayarlardı acılarıyla dolu kadını. Hekimlerin çare bulamadığı amansız kanserde neydi ki, aşk acısının yanında? Yarasını her kabuk bağladığında inatla tırnaklıyordu. İnanılmaz sadistçe zevk alıyordu bu tatlı acıdan, hiç geçmesini istemiyordu bu sarhoşluğun.

Dış kapının çalmasıyla, daldığı düşüncelerden sıyrılan kadın, kızının “Buyrun, buyrun...” diye içeri davet ettiği ahiretliğinin gelmesiyle; yüzünde ilk defa uzun süre sonra mutlu bir gülümseme belirmişti. Elinde tuttuğu tarağını ve gümüş işli aynasını tekrar yavaşça yastığının altına bıraktı. Büyük bir özlemlerle kucaklaştılar arkadaşısıyla, hal hatır soruldu, gözler konuştu dilin konuşamadıklarını. Bu zamana kadar kızıyla arasında güzel bir ilişki olmasına rağmen belirli bir mesafe bırakmıştı, saygı duyardı evladı ona. İlk defa bu gün bir sır çekinmeden dile gelmişti. Ahiretliğinin boş bulunup eski aşkını sormasıyla zincirlerini kırıp cevap vermişti. Hastalığının ilk teşhisinin konulduğu gün hastanede karşılaşmıştı terzi çırağıyla. İkisinin yanında da eşleri vardı. Laf atmasından korkarak heyecanla karışık bir endişeyle hızla uzaklaşmıştı oradan. Sağ eli sol göğsünün üstündeydi, hızla atan kalbini duymasınlar diye tutuyordu. Sevdiği adamı bir kez daha arkasında öylece bırakmıştı. Bu sözler üzerine meraklı gözlerle baktılar ve soruldu “Unuttun mu onu?”, derinden bir iç çekip, elini kalbine götürdü ve “Gene sevdim, gene sevdim, yeri hep burada...” dedi hüznü bir bakışla. O sırada açık olan televizyondan Zeki Müren’in ölüm haberi anons ediliyordu. “Kulakların Çınlasın”, şarkısı odanın içinde yankılanıyordu. Hasret çeken sevgililer için söylüyordu, ölümsüzlüğe adım atan sanatçı. Yavaşça içinden geçen duyguları dile getirdi yaşlı kadın. “Sende mi gittin” dedi ve sustu ünlü ses sanatçısının kaybına üzülenek.

Uzun bir sessizlikten sonra elini tekrar yastığının altına götürüp, onun için çok değerli olan aynası ve tarağını çıkartıp gösterdi, aşkının tek ispatı olan bu hediyeler dedi. Yakışıklı terzinin gönderdiği gümüş aynayı ve tarağı çeyiz sandığının içinde hayalleriyle birlikte getirmişti. Yıllarca naftalin kokan sandığını açıp, ucu yanık mektubunu okuyup, anılarında yolculuk yapıp, tekrar kapatıyordu... İki gün sonra dış kapıda kız kardeşinin ağıtları yankılanıyordu, yatak odasında son nefesini veren kadının gözünden akan bir damla yaş anlatılıyordu dilden dile, nedeni dahi bilinmeden.

...

Nice aşklar saklanmıştı naftalin kokan sandıklarda. Nice aşklar şiir olmuş söyleniyordu dillerde. Nice şarkılar ölümsüz olmuştu Zeki Müren’in sesinde. İncancını yitirmiş olanlar, aşka inanmayanlar anlattıklarım bir ümit ışığı yakmadı mı içinizde? Çevremizde kim bilir nice bilinmeyen aşklar var. Hayalini kurduğunuz büyük aşklar acılarıyla doludur. Siz hazır mısınız yaşarken ölmeye? Ağlarken içiniz kahkahalar atıp gülmeye...

H. Çiğdem Deniz.